

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.015/2023/13.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Borsányi Brigitta ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperes neve (székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Erdei Zoltán Ügyvédi Iroda (címe)

A per tárgya:

Munkabér, illetmény és egyéb anyagi juttatások

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szolnoki Törvényszék 15.M.70.031/2022/17.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 15.M.70.031/2022/18.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja az alábbiak szerint:

A felperes részére fizetendő elmaradt munkabér összegét 259 758 (kettőszázötvenkilencezer-hétszázötvennyolc) forintra leszállítja.

Az alperest terhelő elsőfokú eljárási illeték összegét 15 600 (tizenötezer-hatszáz) forintra leszállítja, azzal, hogy az elsőfokú eljárási illetéket az alperes – az erre irányuló külön felhívás nélkül – az esedékesség napjáig köteles megfizetni a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára.

Megállapítja, hogy az 5 300 (ötezer-háromszáz) forint elsőfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az alperest terhelő elsőfokú perköltség összegét 75 000 (Hetvenötezer) forintra leszállítja.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 110 000 (száztízezer) forint másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára – 20 800 (húszezer-nyolcszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Megállapítja, hogy a 7 100 (hétezer-egyszáz) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2021. augusztus 1-től állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel rakodó munkakörben.

A munkavégzésének helye az (objektum neve), közvetlen munkahelyi felettese és a munkáltatói jogok gyakorlója (alperesi ügyvezető neve), munkaideje heti 40 óra, személyi alapbére bruttó 167 000 forint volt.

[2] Az alperes a felperes részére a 2021. november havi, valamint a 2021. december 1-től 12-ig terjedő időszakra járó munkabérét nem fizette meg.

A felperes keresete, az alperes ellenkérelme

[3] Felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 348 800 forint elmaradt munkabér, valamint perköltség megfizetésére, utóbbi mértékét a csatolt megbízási szerződés alapján 60 000 forint ügyvédi munkadíjban és tárgyalásonként 45 000 forint jelenléti díjban kért megállapítani.

[4] Előadta, hogy 2021. július 30. óta áll az alperessel munkaviszonyban, azonban az alperes a munkaszerződés, valamint a külön megállapodás alapján járó munkabérét 2021. november 1-től 2021. december 12-ig terjedő időtartamra nem fizette meg.

[5] A követelésösszege tekintetében előadta, hogy 2021. november hónapban 198,5 órára nettó 266 000 forint, november 1. ünnepnapra nettó 17 000 forint, 2021. december 1. és 12. között 47 óra időtartamra összesen 65 800 forint összegű munkabér követelése áll fent.

[6] Az alperes írásbeli ellenkérelme a kereset elutasítására, a felperes perköltségben történő marasztalására irányult, amelynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § alapján kérte megállapítani, azzal, hogy jogi képviselője áfa fizetésére köteles.

[7] Védekezésének lényege szerint a felperes nem az alperessel, hanem a (cég neve)-vel állt munkaviszonyban. A felperes az alperes munkáltatói jogkörének gyakorlójával nem találkozott, azzal a munkaszerződés részleteiben nem állapodott meg, vele szemben ténylegesen munkáltatói jogkör gyakorlására sem került sor.

[8] A felperes a munkaszerződés létrejötte és a munkaviszony tartama vonatkozásában (tanú 1 neve)-vel tartotta a kapcsolatot, aki azonban nem az alperes alkalmazottja és képviselője.

[9] Vitatta a kereseti követelésösszegeit is.

[10] Nem vitatta ugyanakkor, hogy a peres felek között a munkaszerződés aláírására sor került.

Az elsőfokú bíróság ítélete és annak jogi indokai

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 348 800 forint elmaradt munkabért és 105 000 forint perköltséget. Kötelezte továbbá, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 21 000 forint eljárási illetéket.

[12] A rendelkezésre álló munkaszerződés, valamint a perben meghallgatott tanúvallomások alapján megállapította, hogy a felperes az alperessel állt munkaviszonyban.

[13] Indokolása szerint az alperes, valamint a (cég neve) közötti gazdasági kapcsolat nem mentesíti az alperest a bérfizetési kötelezettsége alól.

[14] Arra hivatkozással, hogy az alperes a követelésösszegszerűségét nem vitatta, a kereseti kérelem szerint marasztalta az alperest. Az alperest a pervesztessége miatt kötelezte a feljegyzett eljárási illeték és a jogi képviselővel eljáró felperes ügyvédi munkadíjának megfizetésére.

Az alperes fellebbezése, a felperes fellebbezési ellenkérelme

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása, a felperes keresetének elutasítása; másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása érdekében. Kérte továbbá a felperest az első- és másodfokú perköltségben marasztalni az IM rendelet 3. § szerinti mértékben azzal, hogy a jogi képviselője áfa fizetésére köteles.

[16] Az ítéletábrától gyakorolni kért felülbírálati jogkört a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés c) pontja és (4) bekezdése, illetve – nyilatkozata tartalma szerint – (1) bekezdése szerint jelölte meg.

[17] Fellebbezése indokai körében előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte, logikai ellentmondást tartalmazó következtetésekre jutott, nem merítette ki az alperes ellenkérelmében foglaltakat, továbbá indokolási kötelezettségének sem tett eleget.

[18] Érvelése szerint a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapítható, hogy a felperes az alperesi társaság bejegyzett törvényes képviselőjével, a munkáltatói jogok gyakorlójával munkajogi kérdésekben nem állapodott meg, vele nem találkozott.

[19] Álláspontja szerint – figyelemmel az alperes, valamint a (cég neve) vonatkozásában folyamatban lévő büntetőeljárásra – (tanú 2 neve) és (tanú 1 neve) tanúvallomása a perben nem vehető figyelembe. A felperes (tanú 1 neve)-vel, a (cég neve) bejelentett alkalmazottjával egyeztetett, vele kötött megállapodást a munkaviszony lényeges elemei tekintetében. A (cég neve)-től egyébként az elmaradt munkabérét meg is kapta.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a tényállítást helytelenül állapította meg, azt nem tárta fel megfelelően.

[20] Hivatkozott továbbá arra, hogy ellenkérelme egyértelműen tartalmazza, hogy azösszepszerűséget is vitatta.

[21] Jogi érvelése körében előadta, hogy a keresetlevél olyan hiányosságokban szenved, amely hiánypótlási felhívás kiadása nélkül, a keresetlevél visszautasítását vagy utóbb az eljárás megszüntetését kellett volna eredményezze, mert az nem tartalmazta „keresetenként” a követelését és az azokhoz tartozó kötelező tartalmú elemeket.

[22] Az ügy érdemére vonatkozóan megismételve a korábban előadottakat, hivatkozott arra, hogy a felperes által becsatolt munkaszerződés színlelt szerződés.

[23] Felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására, az alperes másodfokú eljárási költségben történő marasztalására irányult, amelynek mértékét a csatolt megbízási szerződés alapján 50 000 forint másodfokú eljárás ügyvédi munkadíjában és tárgyalásonként 50 000 forintban kért megállapítani azzal, hogy a jogi képviselője áfa körbe nem tartozik.

[24] Álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes az alperessel állt munkaviszonyban, a munkaszerződést az alperesi ügyvezető írta alá, egyebekben pedig az általa megbízott (tanú 2 neve) tanúvallomása alapján is az alperest kell marasztalni.

[25] A keresetlevél kapcsán előadta, hogy a keresetlevelet személyesen terjesztette elő, jogi képviselővel kizárólag a perfelvételi tárgyalás lezárása óta rendelkezik.

[26] Azösszepszerűséget megfelelő módon igazolta, amellyel szemben az alperes nem tett vitató nyilatkozatot, illetve a perfelvételi tárgyaláson maga nyilatkozott úgy, hogy nem az az álláspontja, hogy nem megalapozott a felperes elmaradt munkabér iránti igénye, kizárólag azt vitatta, hogy jó személlyel szemben indított eljárást. Rámutatott arra is, hogy az alperes nem tett olyan nyilatkozatot, hogy az elmaradt munkabér iránti igényt teljesítette volna.

[27] Az ítéletábra anyagi pervezetése alapján az alperes előadta, hogy a felperes személyi alapbére a munkaszerződésben bruttó 167 400 forintban került megállapításra, amelynek nettó összege 111 321 forint volt. Ezen összeg 2023. augusztus, szeptember és október hónapban történő megfizetését igazolják a felperes által csatolt bankszámlakivonatok. A felperes keresetlevelében hivatkozott munkaszerződésen felüli külön megállapodást semmi nem támasztotta alá, mint ahogy az eljárás során az sem nyert bizonyítást, hogy emelt összegű órabérben állapodtak meg, vagy a felperes túlóra tevékenységet végzett. A felperes által csatolt kézzel írt és beazonosítatlan elszámolás alapján a felperes különböző összegeket kapott meg vélhetően (tanú 1 neve)-től, amelyek azonban az alperessel szemben előterjesztett követeléseit is megalapozatlanná teszik. Vitatta továbbá a felperes által csatolt szolgálati kiírások valódiságát és annak az alperestől származását.

[28] Az alperes nyilatkozatára figyelemmel a felperes kereseti kérelmét a munkaszerződésben megjelölt 167 400 forint munkabér alapulvételével 2021. november 1. naptól 2022. december 12. napjáig terjedő időtartamra bruttó 259 758 forintra leszállította. Csatolta továbbá az alperestől származó átutalások banki igazolását.

[29] Előadta továbbá, hogy az elsőfokú eljárás során lefolytatott bizonyítás alapján tisztázásra került, hogy a (cég neve) a felperes részére kizárólag munkabér előleget fizetett. A tárgyaláson tett korábbi nyilatkozatok alapján az átutalt munkabért meghaladó készpénzben átvett összegek túlórákra, valamint az alapbéren felül járó juttatások fejében kerültek részére megfizetésre, ezért azok a perbeli követelés teljesítésének igazolására nem alkalmasak. A per tárgyát képező alapbér nem került részére megfizetésre.

[30] Az alperes a leszállított kereseti kérelemösszegezését három szempontból vitatta. Egyrészt kifogásolta a követelés bruttó megjelölését, állítva, hogy törvény által előírt levonási kötelezettsége miatt kizárólag nettó munkabér jöhet szóba. Másrészt hivatkozott arra, hogy a decemberi tört havi munkabért a (cég neve) utalta a felperes számára. Harmadrészt utalt a felperes korábbi, készpénzes kifizetésekkel kapcsolatos nyilatkozataira.

Az ítéltábla döntése és jogi indokai

[31] A fellebbezés részben alapos.

[32] A Pp. 370. §-a szabályozza a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátait. E rendelkezés (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolhatja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ez azt jelenti, hogy a 371. § (1) bekezdésében foglaltak miatt korlátnak minősül – egyebek mellett – hogy a fellebbező milyen konkrét döntést kér a másodfokú bíróságtól tekintetben, hogy az mennyiben változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét és ezt milyen okból tegye, továbbá, hogy a fellebbező milyen anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést jelöl meg fellebbezése alapjául. Azzal tehát, hogy a fellebbező milyen határozott kérelmet és milyen indokkal ad elő, egyúttal kijelöli a másodfokú bíróságtól kért felülbírálat tárgyát és körét. Emellett lényeges korlátot jelent az is, hogy a Pp. 369. §-a meghatározza, a felülbírálati jogkör milyen keretek között gyakorolható.

[33] Az előbbieket hangsúlyozva az ítéltábla a fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

Az eljárási szabálysértés tárgyában

[34] Az alperes fellebbezési érvelésére tekintettel az ítéltáblának elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokon hozott határozat hatályon kívül helyezésének és az eljárás megszüntetésének a másodfokú eljárásban a Pp. 379. § szerinti

feltételei fennállnak-e. Erre a Pp. 379. § értelmében akkor kerülhet sor, ha az eljárás 240. § (1) bekezdése szerinti hivatalból vagy a Pp. 241. § (1) bekezdése szerinti kérelemre történő megszüntetésének valamely oka az elsőfokú vagy a másodfokú eljárásban fennáll. Az alperes fellebbezési hivatkozása szempontjából az előbbi rendelkezésekből a 240. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megszüntetési oknak van kizárólag jelentősége.

[35] A Pp. 240, § (1) bekezdés a) pontja alapján hivatalból kell megszüntetni az eljárást, ha a keresetlevél visszautasítására nem került sor, a perindítás hatályai beálltak, azonban a bíróság utóbb észleli, hogy a keresetlevél hiánypótlás nélküli visszautasításának lett volna helye a Pp. 176. § (1) bekezdés a)-i) pontjai alapján, vagy a hiánypótlásra visszaadott keresetlevél visszautasításának lett volna helye a Pp. 176. § (2) bekezdés a)-c) pontja alapján.

Az alperes fellebbezésében megjelölt tartalmi hiányosságok azonban sem a 176. § (1) bekezdés a)-i) pontjaiban, sem a 176. § (2) bekezdés a)-c) pontjaiban nem szerepelnek, ebből következően tehát nem adnak alapot a 240. § (1) bekezdés a) pontja, ennek folyományaként pedig a 379. § alkalmazására. Ezért az alperesi hivatkozás alapján a per megszüntetésének nem volt helye.

[36] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének Pp. 381. § szerinti mérlegelhető hatályon kívül helyezését is kérte az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértése miatt. A Pp. 369. § (1) bekezdés szerinti felülbírálat keretében az alperes fellebbezésében nem határozta meg egyértelműen, hogy milyen lényeges, az ügy érdemi eldöntésére kiható eljárási szabálysértést követett el az elsőfokú bíróság. A fellebbezés tartalma alapján mindössze arra lehet következtetni, hogy azt sérelmezte, az elsőfokú bíróság úgy tekintette, hogy az összecszerűséget nem vitatta.

[37] Ezen hivatkozása annyiban megalapozott, hogy az írásbeli ellenkérelmében ténylegesen nyilatkozott, hogy „vitatjuk a kereset jogalapját és összecszerűségét egészben”, továbbá, hogy „a jogalap teljes vitatása természetesen az összecszerűség teljes vitatását is jelenti”. Majd kitért arra is, hogy a kereseti kérelmet teljes egészében annak minden részét vitatják. (9. sorszám alatti ellenkérelem 3. oldal). Ezt meghaladóan azonban érdemi vitatást nem terjesztett elő, a perfelvételi tárgyaláson sem tett az összecszerűség érdemi vitatását tartalmazó nyilatkozatot.

[38] A Pp. lényeges újítása, hogy az érdemi védekezésben – külön bírói felhívás nélkül – az alperesnek törvényi kötelezettsége egyértelmű nyilatkozatot tenni arról, hogy a keresetlevélben előadott mely tényállításokat vitatja. Ehhez szorosan kapcsolódik, hogy az alperesnek ugyancsak törvényi kötelezettsége a felperesi tényállítások alátámasztására csatolt bizonyítási eszközök és előterjesztett bizonyítási indítványok értékelése körében azok cáfolatáról nyilatkozni. A Pp. 199. § (2) bekezdés b) pont bb) alpontjában egyszerűen visszautal a keresetlevél érdemi részében előadottakra [Pp. 170. § (2) bekezdés a)-e) pont], az alperesnek az ezeket vitató és cáfoló nyilatkozatait kell az érdemi védekezésében előadnia. A keresetlevél érdemi részében a felperesnek a kereseti kérelmet (petitum), a keresettel érvényesített jogot (jogalap), az ezeket megalapozó tényeket (felperesi tényállítások), a mindezek közötti jogi összefüggés levezetését (felperesi jogi érvelés) és a felperesi tényállítások bizonyítékait, bizonyítási indítványait (felperesi bizonyítékok) kell előadni. Az

alperesnek tehát érdemi védekezése körében arról kell konkrét nyilatkozatot tennie, hogy ezek közül melyiket, mennyiben és milyen okból vitatja (Nagykommentár a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényhez - Szerkesztette: Wopera Zsuzsa Pp. 199. §-ához fűzött magyarázat).

[39] Az alperes ellenkérelme ezen törvényi kritériumoknak az összecszerűség tekintetében nem felelt meg, hiszen nem jelölte meg, hogy mit vitat az összecszerűség kapcsán. Az elsőfokú bíróság azonban e körben az őt a Pp. 237. § (1) bekezdése alapján terhelő anyagi pervezetési kötelezettségének nem tett eleget, az alperest nyilatkozata hiányosságának kiküszöbölésére nem hívta fel.

[40] Az ítéltábla ugyanakkor a Pp. 369. § (4) bekezdése alapján e körben elvégezte saját anyagi pervezetését, amely alapján biztosította annak lehetőségét, hogy az alperes az összecszerűséget vitató nyilatkozatait megfelelően előterjessze, így ezen hiányosságot a másodfokú eljárásban orvosolta.

[41] Ennek következtében nem áll fent olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú bíróság ítéletének Pp. 381. § szerinti mérlegelhető hatályon kívül helyezésének alapjául szolgálhatna.

Az ügy érdemében

[42] Az alperes fellebbezésében (tanú 2 neve) és (tanú 1 neve) tanúvallomásának értékelését és bizonyító erejének megítélését, ennek eredményeként az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást támadta, tartalmában tehát a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását kérte az elsőfokú bíróságtól.

[43] A tanúvallomások bizonyítékként történő értékelésénél figyelembe kell venni az esetleges elfogultságra, érdekeltségre utaló körülményeket. Ugyanakkor ez nem jelenti azt, hogy önmagában egy büntető eljárás miatt (tanú 2 neve) és (tanú 1 neve) tanúvallomása elfogultság okán ne lenne bizonyítékként értékelhető. A perbeli esetben az elsőfokú bíróság a tanúk vallomását a munkaszerződés létrejötte és annak fennállta körében értékelte. Az alperes képviselőjében eljáró (tanú 2 neve) tanúvallomásában akként nyilatkozott, hogy a felperes az alperessel állt munkaviszonyban, amit alátámasztott (alperesi ügyvezető neve) alperesi ügyvezető nyilatkozata is, aki a munkaszerződés aláírását elismerte, mint ahogy azt is egyezően adták elő, hogy a munkabért is az alperes könyvelője számfejtette a felperes számára. (Tanú 1 neve) a munkaviszony létrejötte kapcsán előadta, hogy ő ténylegesen a munkaerő toborzásában vett részt, továbbá a munkavállalók irányítását látta el a munkavégzés során, az alperes tudtával és beleegyezésével. A kifogásolt két tanúvallomás releváns tartalmát tehát megerősítette az alperes ügyvezetőjének személyes nyilatkozata és a munkaszerződés, mint okirati bizonyíték tartalma. Nem merült fel tehát olyan ok, amely a tanúvallomások bizonyítékok köréből való kirekesztésének alapjául szolgálhatna.

[44] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak, perben tett előadásainak, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak, elsősorban a tanúvallomásoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése,

egyenként és összességében történő értékelése alapján okszerűen állapította meg [Pp. 279. § (1) bekezdés], így a tényállás megváltoztatásának nem volt helye. A bíróság által a bizonyítási eljárás eredményeként, a Pp. 279. §-a szerinti mérlegeléssel megállapított tényállás rögzítését az adott ügy eldöntéséhez szükséges mértékben, azaz a releváns tényekre szorítkozva kell elvégezni. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének tehát a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglalt követelményeknek megfelelően eleget tett.

[45] Az alperes fellebbezésében a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkör keretében annak megállapítását kérte, hogy a munkaszerződés nem a felek között jött létre, továbbá, ha mégis, az színlelt szerződésnek minősül.

[46] Az Mt. 42. § (1) bekezdése alapján a munkaviszony munkaszerződéssel jön létre. A (2) bekezdés értelmében a munkaszerződés alapján a munkavállaló köteles a munkáltató irányítása szerint munkát végezni, a munkáltató köteles a munkavállalót foglalkoztatni és munkabért fizetni.

[47] A perben rendelkezésre álló okirati bizonyítékkal, a munkaszerződéssel szemben az alperes bizonyítási érdekét képezte annak igazolása, hogy a munkaszerződés nem vele, hanem a (cég neve)-vel jött létre, illetve az színlelt szerződésnek minősül.

[48] Ebben a körben elsődlegesen annak van jelentősége, hogy a felek között a munkaszerződés aláírásra került, amelynek kapcsán (alperesi ügyvezető neve) az alperes ügyvezetője elismerte, hogy a munkaszerződést ő írta alá. A felek között a munkaszerződés kötelező tartalmi elemeiben történő megállapodás tehát legkésőbb a szerződés aláírásakor megtörtént, így annak, hogy munkaviszony létrejött kapcsán az előzetes tájékoztatást ki nyújtotta a felperes számára, már nincs jelentősége. Kiemelendő, hogy nemcsak a szerződés aláírására került sor, hanem a felperes munkaszerződésben rögzített munkakör szerinti tényleges foglalkoztatására és az abban foglalt bruttó munkabér összegének 2021. október hónapig az alperes részéről átutalás útján történő megfizetésére is, mindezek ugyancsak cáfolják az alperes szerződő felekkel kapcsolatos, az okirati bizonyítéktól és tanúvallomástól eltérő állítását.

[49] Ezt követően az ítéltáblának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a létrejött munkaszerződés színleltnek minősül-e.

[50] Az Mt. 27. § (1) bekezdés alapján semmis az a megállapodás, amely munkaviszonyra vonatkozó szabályba ütközik, vagy munkaviszonyra vonatkozó szabály megkerülésével jött létre vagy nyilvánvalóan a jóerkölcsbe ütközik. A (2) bekezdés értelmében a színlelt megállapodás semmis, ha pedig más megállapodást leplez, azt a leplezett megállapodás alapján kell megítélni.

[51] Az alperes színlelt szerződés körében tett hivatkozása kapcsán az ítéltábla kiemeli, hogy a színleltség egy kétoldalú akarathiba, akkor lehet róla szó, ha a szerződő felek – közös elhatározással, és egyetértésben – valódi akarattal nem egyező jognyilatkozatot tesznek, hamis látszatot keltve ezzel harmadik személy irányában, a kívülág felé. Színlelt szerződés esetében a felek tényleges akarata és nyilatkozata között egyezően eltérés áll fenn,

a felek közös akarata arra irányul, hogy azt a szerződést, amely jognyilatkozataik alapján keletkezne, ne kössék meg, illetőleg helyette más tartalmat, és más joghatást kiváltó szerződést kössenek. Amennyiben csak az egyik fél akarata tér el a kifejezésre juttatott nyilatkozatától, úgy nem színelte szerződésről, hanem csak egyoldalú titkos fenntartásról (reservatio mentalis) van szó, ami a szerződés érvényességét nem befolyásolja. Az egyoldalú színlelés tehát a szerződés érvényessége szempontjából közömbös.

[52] Legfeljebb ilyen egyoldalú titkos fenntartásnak tekinthető tehát az alperes és a (cég neve) között a tényleges munkaszervezés körében – az alperesi állítás szerint – létrejött megállapodás, amely azonban a felperes munkabér iránti követelése szempontjából nem bír jelentőséggel. A felperes akarata a munkaszerződés szerinti, alperesnél betöltött rakodó munkakör ellátására és a munkavégzésre irányult, így kétoldalú akarathiba a jelen esetben nem áll fent, az alperes esetleges egyoldalú színlelése a munkaszerződés színleltségének megállapítására nem ad alapot. Mindezek alapján a felperes elmaradt munkabér iránti kereseti követelését a munkaszerződés alapján kellett elbírálni.

[53] Tekintettel arra, hogy az ítéltábla anyagi pervezetése folytán a felperes kereseti követelését kizárólag a munkaszerződésben szereplő alapbérből számított összegre leszállította, az ítéltáblának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az alperes a keresettel érvényesített, a felperesnek 2021. november 1. és december 12. közötti időszakra járó alapbér kifizetésére irányuló kötelezettségének eleget tett-e.

[54] Felperes a bankszámlakivonatokkal igazolta, hogy az alperes az alapbérfizetési kötelezettségét 2021. október 31-ig terjedő időszakra teljesítette, ezt követően nem. Az alperes ezt lényegében maga sem vitatta, védekezése csupán arra irányult – a fent kifejtettek szerint megalapozatlanul – hogy munkaszerződés hiányában munkabér nem kellett fizetnie a felperesnek. Ez önmagában kellő alapot nyújtott az elsőfokú bíróságnak arra, hogy a bérfizetés kötelezettség elmulasztását az alperes vonatkozásában megállapítsa.

[55] A továbbiakban azt kellett vizsgálni, az elsőfokú bíróság helyesen járt-e el, amikor az elmaradt munkabér összegét bruttóként vette figyelembe. E körben az alperes tévesen érvelt azzal, hogy a törvény által előírt levonási kötelezettségek miatt csak a nettó összeg jöhet szóba. A munkaszerződés alapján a munkáltató egyik fő kötelezettsége a munkabér fizetése. Ezzel tartozik a munkavállaló felé, e kötelezettség teljesítésének elmulasztása esetén a fizetési kötelezettsége a munkaszerződés szerinti munkabér tekintetében áll fenn. Ettől független kérdés, hogy az adóelőleg, illetve bizonyos járulékok tekintetében levonási kötelezettség is terheli. A bíróságoknak tehát a bruttó munkabér vonatkozásában kell a marasztalást megtenni, akkor is, ha a marasztalási összeg tekintetében is fennállnak a munkáltató levonási kötelezettségei.

[56] Ugyancsak tévesen hivatkozott az alperes arra is, hogy a 2021. december törthavi munkabért a (cég neve) kifizette a felperes részére. Egyrészt (tanú 1 neve) tanúvallomásából kitűnően a (cég neve) részéről történő utalás a november havi munkabért érintette. Másrészt ezt az általuk átvett munkavállalóknak munkabérelőlegként fizették ki, amit utóbb az érintett dolgozóknak vissza kellett fizetnie a (cég neve) részére. A tanúvallomás lényegében bizonyította azt a felperesi állítást, hogy a (cég neve) a 2021. december 12-ét követően őt terhelő bérfizetési kötelezettség alapján fizetett a november havi munkabérükkel

azonos összegben részelőleget az alperestől átvett munkavállalóinak. Ez tehát nem azt jelentette, hogy az alperest terhelő bérfizetési kötelezettség teljesítését vállalták volna át, azaz ezen okból az alperes a fizetési kötelezettsége aló nem mentesülhet.

[57] Ugyancsak nem számíthatók be az alperes fizetési kötelezettségének teljesítésébe a felperes által említett, készpénzben kifizetett összegek, ezek ugyanis a felperes állítása szerint az alaphért meghaladó és a perbelit megelőző időszakot érintő összegek voltak. Ezeknek a jelen per elbírálása szempontjából azért nincs jelentősége, mert egyrészt azokat a felperes nem a perbeli időszakra kapta, másrészt azért, mert azokat az alperes az alaphéren felül juttatta, ilyen igényt pedig a felperes a leszállított keresetben már nem tartott fenn.

[58] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – a felperes kereseti követelésének leszállítására figyelemmel – részben megváltoztatva a marasztalás összegét leszállította.

[59] Tekintettel arra, hogy a megváltoztatott döntés alapján a pernyertesség-pervesztesség aránya módosult, így az alperes 74 %-ban tekinthető pervesztesnek, ezért Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a felek a megváltozott pernyertesség-pervesztesség arányának megfelelően, az alperest terhelő elsőfokú eljárás illetéket 15 600 forintra, míg perköltség összegét 75 000 forintra leszállította. A megváltoztatott döntés folytán 26%-ban pervesztes felperest terhelő 5 300 forint eljárási illeték a felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán az állam terhén marad.

[60] Az ítéltábla a részben alaptalanul fellebbező alperest a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban mutakozó pernyertesség-pervesztesség arányára tekintettel a csatolt megbízási szerződés alapján kötelezte a felperes 110 000 forint másodfokú perköltség megfizetésére, amelynek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján, amely összeget ÁFA nem terhel.

[61] Az alperes a másodfokú eljárásban részbeni pervesztességre tekintettel 20 800 forint fellebbezési eljárási illetéket köteles megfizetni a Magyar Állam javára, míg a felperest megillető munkavállalói költségkedvezményre tekintettel 7 100 forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad [Pp. 82. § (1) bekezdés, 95. § (1) bekezdés, 101. § (1) és (6) bekezdés, 525. §; az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdés, 46. § (1) bekezdés].

[62] Tájékoztatja az ítéltábla az alperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevéletli számlájára kell megfizetni. Megfizetés során közleményként fel kell tüntetni a Szegedi Ítéltábla megnevezését, a jelen határozat számát és a fizetésre kötelezett adószámát.

[63] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglaltak alapján fellebbezésnek helye nincs.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k.
s.k.

Dr. Telegdy Gergely s.k.

Dr. Bálint Attila

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró